

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

17 września

№ 94.

Rok 1926.

TREŚĆ:

USTAWA:

Poz.: 550—z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali 1043

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

Poz.: 551—z dnia 3 września 1926 r. o zaopatrzeniu emerytalnem nieetatowych pracowników Polskich Kolei Państwowych i o zaopatrzeniu pozostałych po nich wdów i sierot, oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki 1045

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

Poz.: 552—z dnia 1 września 1926 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Ligota w powiecie ostrzeszowskim w województwie poznańskim i wcieleniu jego terytorjum do gminy wiejskiej Ligota w tymże powiecie i województwie 1051

553—z dnia 10 września 1926 r. Regulamin Rady Prawniczej 1051

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA:

Poz.: 554—Skarbu z dnia 6 sierpnia 1926 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych w sprawie instrukcji o wymiarze i poborze podatku wojskowego . . . 1052

550.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 2 sierpnia 1926 r.
o podatku od lokali.

Art. 1. Na rzecz gmin miejskich oraz na rzecz państwowego funduszu rozbudowy miast, jako też na rzecz funduszu kwaterunkowego wojskowego pobiera się, począwszy od dnia 1 sierpnia 1926 r., podatki od lokali na zasadach ustawy niniejszej.

Do zapłaty podatku od lokali obowiązane są osoby fizyczne i prawne, zajmujące lokale.

Przedmiot podatku.

Art. 2. Podatkowi podlegają wszelkiego rodzaju lokale na obszarze gmin miejskich, z wyłączeniem lokali, wymienionych w art. 3 niniejszej ustawy.

Art. 3. Podatkowi nie podlegają:

- 1) kościoły, świątynie i lokale, przeznaczone wyłącznie na stałe domy modlitwy, należące do uznanych w Państwie wyznań religijnych;
- 2) budynki fabryczne, przeznaczone na cele przemysłowe, z wyłączeniem budynków mieszkalnych;

3) lokale, zajmowane przez urzędy i instytucje państwowe lub samorządowe oraz przez instytucje naukowe, oświatowe, dobroczynne i wyznaniowe, z wyjątkiem części tych lokali, odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim;

4) lokale w domach nowobudowanych, nadbudowanych lub odbudowanych po dniu 1 stycznia 1919 r. przez lat 10 od wprowadzenia lokatorów, tudzież budowie, zwolnione od podatków w myśl art. 1 ustawy z dnia 22 września 1922 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. № 88, poz. 786); przepis powyższy nie odnosi się do gmin miejskich, zaliczonych do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej po myśli ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. № 31, poz. 254);

5) lokale, zajęte przez cudzoziemskich przedstawicieli dyplomatycznych, uwierzytelnionych przy Rządzie Polskim, i inne osoby, należące do składu poselstw i misyj, przez konsulów generalnych, konsulów, wicekonsulów i agentów konsularnych, będących poddanyymi tego państwa, które ich mianowało, albo jeżeli przedstawiciele polscy w tych państwach korzystają z podobnych ulg, oraz lokale, służące na potrzeby tych poselstw, misyj lub konsulatów;

6) lokale, czasowo niezamieszkałe lub nieużytkowane na cele przemysłowe, handlowe i t. p.;

7) mieszkania jedno i dwupokojowe, zajmowane przez bezrobotnych, o ile nie mają sublokatorów;

8) lokale jedno i dwuizbowe, zamieszkałe przez inwalidów, wdowy i sieroty tychże, pobierające rentę inwalidzką i osoby, pobierające wsparcie na starość i niemoc oraz wsparcia z ubezpieczeń społecznych;

9) lokale, zajmowane przez dozorców domowych.

Podstawa wymiaru.

Art. 4. Podstawę wymiaru podatku stanowi roczne przedwojenne komorne, płacone w czerwcu 1914 r., a przerachowane na złote stosownie do postanowienia art. 6 p. 4 ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. № 39, poz. 406), względnie wartość czynszowa z czerwca 1914 r. lokali, nie oddawanych wówczas w najem lub odstąpionych do bezpłatnego użytku, w ten sam sposób przerachowana.

Stopa podatku.

Art. 5. Stopa podatku od lokali wynosi ogółem 8% podstawy wymiaru, z których 4% przypada na rzecz odnośnych miast, 2% na rzecz państwowego funduszu rozbudowy miast i 2% na rzecz funduszu kwaterunku wojskowego.

Terminy płatności podatku.

Art. 6. Podatek od lokali płatny jest w ciągu miesięcy: lutego, maja, sierpnia i listopada każdego roku, w równych ratach kwartalnych, płatnych za bieżący kwartał kalendarzowy.

Organa wymiaru i poboru oraz odwołania.

Art. 7. Podatek od lokali obowiązane są wymierzać i ściągać organa związków komunalnych miejskich bezpośrednio od lokatorów.

Wpływy, przypadające na rzecz państwowego funduszu rozbudowy i funduszu kwaterunku wojskowego (art. 5), organa związków komunalnych miejskich obowiązane są wnosić do kas skarbowych na rzecz każdego z tych funduszy oddzielnie co miesiąc w ciągu 10 pierwszych dni następnego miesiąca. W razie niedopełnienia przez miejskie związki komunalne obowiązków, wynikających z niniejszego przepisu, przysługuje Ministrowi Skarbu prawo wstrzymania wypłaty tym związkom odpowiedniej części ich udziałów w podatkach państwowych lub należnych im dodatków do podatków państwowych.

Art. 8. Od wymiaru podatku przysługuje płatnikowi prawo wniesienia odwołania w ciągu dni 14.

Odwołania rozstrzygają władze, przewidziane w punktach 4 i 5 art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94 poz. 747), a dla gmin miejskich, znajdujących się na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego, władze, przewidziane w § 69 i następnych ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r. (Zb. Ust. pr. str. 152).

Art. 9. Szczegółowe przepisy o wymiarze, porborze i przymusowym ściągnięciu podatku od lokali, tudzież o odwołaniach od wymiaru, oraz o rozkładaniu na raty i umorzeniach ustanowi rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Przepisy końcowe.

Art. 10. Z dniem 1 sierpnia 1926 r. tracą moc obowiązującą:

1) przepisy części IV art. 21—26 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 2 poz. 6) oraz ustępów 1, 2 i 3 art. 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94 poz. 747);

2) postanowienia art. 17 lit. a), b), c), d), e), f) ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. № 51 poz. 346) oraz postanowienie art. 18 tej ustawy, o ile dotyczy podatku od lokali.

Art. 11. W ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o kwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. № 97 poz. 681) wprowadza się następujące zmiany:

- a) w art. 16 punkt 1) wyraz „kwaterunkowego” zastępuje się wyrazami „od lokali”;
- b) uchyla się przepisy, zawarte w art. 17, 18 i 19, o ile są zastąpione przepisami niniejszej ustawy, przyczem podatek od lokali pobiera się, począwszy od dnia 1 sierpnia 1926 r., przez lat 7, to jest do dnia 31 lipca 1933 r.

Art. 12. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 13. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1926 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej, z wyjątkiem województwa śląskiego. Ustawa niniejsza gaśnie z dniem 31 grudnia 1933 r. co do poboru podatku od lokali na rzecz państwowego funduszu rozbudowy miast i funduszu kwaterunku wojskowego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Minister Skarbu: *C. Klarnier*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Młodzianowski*

551.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 3 września 1926 r.

o zaopatrzeniu emerytalnem nieetatowych pracowników Polskich Kolei Państwowych i o zaopatrzeniu pozostałych po nich wdów i sierot, oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. Do czasu wprowadzenia w życie ubezpieczenia emerytalnego pracowników Polskich Kolei Państwowych, oraz ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków, przyznaje się pracownikom nieetatowym tych kolei i pozostałym po nich wdowom i sierotom, obywatelom Państwa Polskiego, względnie Wolnego Miasta Gdańska, zaopatrzenia według zasad, określonych niniejszem rozporządzeniem.

Rozporządzenie niniejsze nie obejmuje pracowników kontraktowych oraz pracowników próbnych i czasowych.

Z chwilą mianowania pracownika nieetatowego pracownikiem etatowym, niniejsze rozporządzenie traci względem niego swą moc obowiązującą.

Opłata.

Art. 2. Pracownicy, objęci niniejszem rozporządzeniem wnoszą miesięczną opłatę w wysokości 6% kwoty ostatniej płacy dziennej pomnożonej przez obowiązkową miesięczną ilość dni roboczych, w wymiarze dla samotnych z uwzględnieniem dodatku regulacyjnego.

Pracownicy parowozowi, zajęci stale na parowozach, oraz pracownicy w służbie konduktorskiej, za-

jęci stale przy obsłudze pociągów, wnoszą opłatę w wysokości 9% powyższej kwoty (art. 14).

Zaliczenie poprzedniego czasu służby.

Art. 3. 1) Czas, spędzony przed objęciem pracownika niniejszem rozporządzeniem na polskiej służbie państwowej, opłacany opłatą, oraz czas spędzony na służbie kolejowej tak państwowej, jak i prywatnej, bez względu na to, czy była to służba w Państwie Polskiem, czy w jednym z b. państw zaborczych, opłacany składkami emerytalnymi, lub zabezpieczeniowemi, zalicza się do wysługi emerytalnej, osiągniętej z mocy niniejszego rozporządzenia, bez opłaty, o ile pracownik składek tych nie podjął.

Pracownik ten traci tem samem na rzecz Skarbu Państwa wszelkie prawa, przysługujące mu z tytułu opłacania rzeczonych składek.

O ile pracownik podjął wpłacone składki, czas poprzedniej służby zalicza mu się w myśl postanowień p. 2 niniejszego artykułu.

Czas spędzony na służbie w wojsku polskiem, a mianowicie: na służbie obowiązkowej, w czasie mobilizacji oraz na ćwiczeniach, zalicza się do wysługi emerytalnej bez opłaty.

Właściwe instytucje ubezpieczeniowe przekażą Polskim Kolejom Państwowym, zgodnie z postanowieniami odnośnej ustawy ubezpieczeniowej, względnie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydanego w porozumieniu z Ministrem Kolei, udziały tych pracowników, objętych niniejszem rozporządzeniem, którym zaliczono z mocy p. 1 niniejszego artykułu do wysługi emerytalnej czas poprzedniej służby, opłacany składkami ubezpieczeniowemi z tytułu ustawowego obowiązku ubezpieczenia na wypadek niezdolności do pracy, na starość i na wypadek śmierci.

2) Czas spędzony przed objęciem pracownika niniejszem rozporządzeniem na polskiej służbie państwowej, oraz czas spędzony na służbie kolejowej tak państwowej jak i prywatnej, bez względu na to, czy to była służba w Państwie Polskiem, czy w jednym z b. państw zaborczych, nie opłacany opłatą względnie składkami emerytalnymi, lub zabezpieczeniowemi, zalicza się na żądanie pracownika do jego wysługi emerytalnej, osiągniętej z mocy niniejszego rozporządzenia, po poprzedniem uiszczeniu należności za to zaliczenie w wysokości opłaty, określonej art. 2 niniejszego rozporządzenia, obliczonej za cały czas, podlegający zaliczeniu, biorąc za podstawę obliczenia kwotę podstawy wymiaru zaopatrzenia (art. 13), należną pracownikowi tytułem poborów służby czynnej w miesiącu zgłoszenia odnośnego żądania wraz z 6% rocznymi odsetkami składanemi.

Wdowa lub sieroty po zmarłym pracowniku lub emerycie, który nie uiścił w całości należności za zaliczenie poprzedniego czasu służby, pragnący korzystać z tego zaliczenia, muszą uiścić zaległą część tej należności.

Zarówno pracownik (emeryt) jak i pozostała po nim wdowa, względnie dzieci korzystają z zaliczenia czasu poprzedniej służby dopiero od pierwszego dnia miesiąca następującego po całkowitem wpłaceniu należności za to zaliczenie.